

Tisztelt vendégek, tisztelt kollégák!

Az egyetem szegedi fennállásának 50. évfordulójára 1971-ben kiadott almanach mindössze 28 sorban foglalja össze Bibó István munkásságát, A száraz, és minden leírt szavában korrekt tudományos életrajzban van egy rövid mondat, amely jóvátehetetlen, s amelyet nekünk, a szegedi egyetemnek, mégis meg kell próbálnunk minden lehetséges módon jóvátenni. Ez a mondat így hangzik: „Távozott 1950. december 31-én.”

Most, amikor egyetemünk egykori hallgatójának és népet-nemzetet nevelő tudós professzorának emlékét márvánnyal és bronzsal is megörökítjük, hadd fejezzem ki az egyetemi tanács és a magam köszönetét és elismerését hallgatóink és fiatal oktatóink ama csoportjának, amely az elmúlt évben Bibó István emberi és alkotói személyiségének felmutatására összefogott, s annak a fájó mondatnak a jóvátételéhez vezető úton az első lépést helyettünk is megtette.

Bibó István nevezetes szavai az emberi bátorságot dicsérik, s ennyiben összezsengenek Ady Endre szavaival a tűz csiholójáról. Ám nem Párizs vagy Prométeusz társul tudatunkban Bibó István nevéhez, hanem Genf és Szókratész. A reformáció nagy prédikátorainak útját járva peregrinált, majd bujdosott ő is a történelem parancsa szerint. A már megkevert bürökpohár kiürítésétől megkímélte a sors; bár hazáján belül számkivetve — magyarnak számkivetve — élte le utolsó évtizedeit, mégis folytathatta azt a munkát, amelyre életét tette: megszabadítani honfitársait a veszedelmes bizonyosságoktól.

Bibó Istvánra tíz éven át nem emlékeztünk érdeme szerint. Ezért emléktábláját olyan helyre helyeztük, hogy diákok és tanárok, vendégek és egyetemi tisztviselők gyakran láthassák és olvashassák. Bibó István képmása Váró Márton szobrászművész alkotása, akit az a szál is összefűz Bibó István nemzedékével és közös Alma Materünkkel, hogy Tomori Viola gyermekeként látta meg a napvilágot.

Most pedig eleget teszek a Bibó István Emlékbizottság számomra megtisztelő felkérésének, és Bibó István emléktábláját átadom a szegedi egyetem közönségének.